

Ena zvezda gori gre ...

Ko sem hodil v 3. razred LŠ v Šmihelu, sem bil že tri leta ministrant. Ministranta sta bila tudi moj brat Pepej in sosed Karel. Ker so se bližali najlepši in najbolj zaželeni ter težko pričakovani prazniki leta, smo jih mi trije poskušali olepšati drugim z našim nastopom kot pevci treh kraljev. Pri našem župniku Jožefu Piceju smo si izposodili kraljevska oblačila. Pesem pa smo se naučili sami po vzorcu ljudskega petja v cerkvi.

Novo leto je potrkalo na naše duri, sedaj pa v resnici od hiše do hiše. Oblekli smo se elegantno in se tudi «našminkali». Z obiskom smo začeli na domači vasi Bistrici. Kar pogumno smo hodili od hiše do hiše in zbirali denar, šiling ali dva. Ko pride-mo do lepe kajžice, nam je odprl duri prileten samotar. V tem trenutku, ko smo hoteli zapeti, nas je napodil z besedami: »So že včasih neumnosti bove, nogvo

od bajte se spravte!« Tako hitro se še nismo umaknili na tem svetu. Še ko smo bili na zasneženi cesti, je možakar blebetal iz svojih obraščenih ust. Toda to je bila edina izjema na našem pohodu. Drugod so nas sprejeli z veseljem in nas kdaj tudi dobro pogostili.

Peli smo tudi v Strpni vasi. Ker Šteben ni bil daleč, smo jo popoldne mahnili v drugo župnijo. To pa zaradi tega, ker je tam stanovala naša godca (= botra) Ana. Zelo je bila prese-nečena, ko nas je videla korakati proti hiši. Veselje je bilo veliko, malica pa prav dobra.

Zunaj je že zimska tema pokrila belo naravo. Sedaj pa v temi domov na Bistrico, kar po poti skozi gozd. Doma smo ob petrolejki še prešteli šilinge in se veselili – ... tam pri Betlehemu.

